

αὐτὴν πᾶσα ἡ μεγάλη σημασία τοῦ προσώπου τούτου γίνεται εἰς ἕκαστον προσιτή. Ὄταν ὁ πρῶν δορυφῆρος του, θέλων νὰ τὸν παρηγορήσῃ τῷ λέγει ὅτι δὲν θ' ἀργήσουν νὰ ἐπιδοθῶν ἐκ νέου εἰς ἱπποτικάς περιπλανήσεις «Ὁχι, ἀπαντᾷ ὁ ἐπιθανάτιος—ὅλ' αὐτὰ γιὰ πάντα πέρασαν καὶ ζητῶ ἀπὸ ὅλους συγχώρησιν· δὲν εἶμαι ὁ Δὺν-Κιχώτης πλέον, εἶμαι ὁ Ἀλόνζος ὁ καλός, ὅπως μὲ ὠνόμαζαν ἄλλοτε — Alonso el Bueno.»

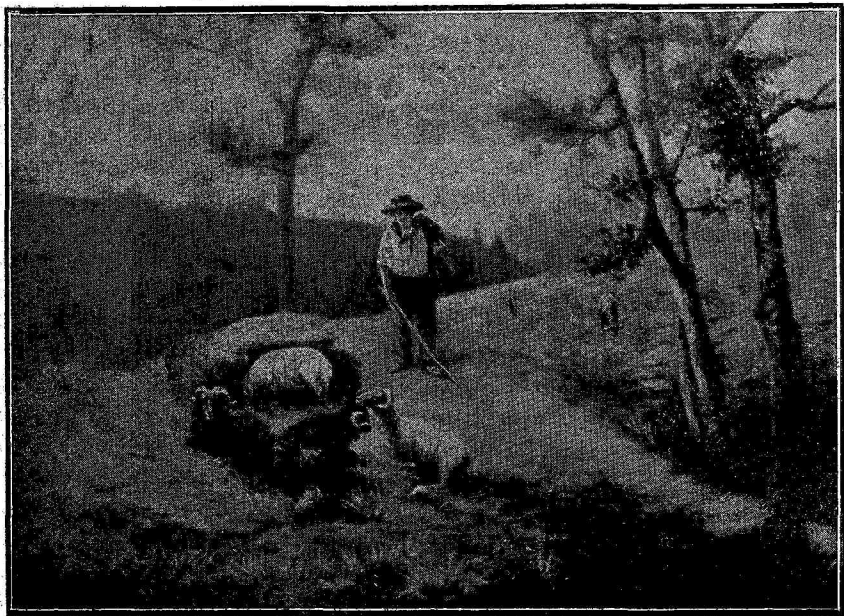
Ἡ λέξις αὕτη εἶνε θαυμασία· ἡ μνημόνευσις τοῦ ἐπιθέτου τούτου διὰ πρῶτην καὶ τελευταίαν φοράν, συγκλονίζει τὸν ἀναγνώστην. Ναί, αὕτη

καὶ μόνη ἡ λέξις ἐνέχει ἀκόμη σημασίαν πρὸ τοῦ προσώπου τοῦ θανάτου. Ὅλα παρέρχονται, ὅλα ἐξαφνίζονται, τὸ ὕψιστον ἀξίωμα, ἡ ἐξουσία, ἡ πηγύςμιος μεγαλοφυΐα, τὰ πάντα εἰς τέρραν μεταβάλλονται.

Ὅ, τι μεγάλο πρᾶγμα γήϊνο
καπνὸς γίνεται καὶ φεύγει....

—τὰ καλὰ ὅμως, ἔργα δὲν ἐξαφνίζονται, ἀλλ' εἶνε διαρκέστερα καὶ αὐτῆς τῆς ἀστράπηθόλου καλλονῆς· «θὰ παρέλθωσιν ὅλα, εἶπεν ὁ Ἀπόστολος·—μόνον ἡ ἀγάπη θὰ μείνῃ».

Π. Α. ΑΕΙΩΤΗΣ

Ἰουλίτας Συμμελίδου.

Ὁ ποιμὴν.

Ἰουλίτας Συμμελίδου.

Ἡ βοσκοπούλα.